

Finansdepartementet
Skatte- och tullavdelningen
Enheten för skatteadministration,
skatteavtal och tullfrågor
103 33 STOCKHOLM

Yttrande över betänkandet Rapporteringspliktiga arrangemang – ett nytt regelverk på skatteområdet (SOU 2018:91)

Sammanfattning

Lantbrukarnas Riksförbund (LRF) har beretts tillfälle att yttra sig över rubricerat betänkande.

I det rubricerade betänkandet föreslås införande av s.k. rapporteringspliktiga arrangemang för såväl gränsöverskridande som nationella arrangemang. Genom ändringsdirektiv vad gäller obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om beskattning som rör rapporteringspliktiga arrangemang, DAC6, har Sverige fått en skyldighet att införa sådana regler för gränsöverskridande arrangemang. Mot denna bakgrund begränsas LRF:s remissvar till inhemska arrangemang, även om vissa synpunkter har bäring även på det internationella regelverket.

LRF avstyrker, på de grunder som utvecklas nedan, förslaget om införandet av rapporteringsplikt för inte gränsöverskridande arrangemang samt i sin helhet förslagets utformning gällande sanktionsavgifter. LRF:s övriga synpunkter på förslaget framgår nedan.

Grunderna i förslaget

Det föreslagna regelverket innebär att en ny uppgiftsskyldighet införs för s.k. rapporteringspliktiga arrangemang. För att ett arrangemang ska vara rapporteringspliktigt krävs att arrangemanget uppvisar åtminstone ett av tio kännetecken.

Kännetecknen är följande:

1. Omvandling av inkomst
2. Användning av ett förvärvat företags underskott

KATARINA BARTELS, handläggare katarina.bartels@lrfkonsult.se

3. Standardiserade arrangemang
4. Konfidentialitetsvillkor
5. Ersättning kopplad till skatteförmånen
6. Cirkulära transaktioner
7. Gränsöverskridande betalningar
8. Påverkan på rapporteringsskyldighet vid automatiskt utbyte av upplysningar om finansiella konton
9. Verkligt huvudmannaskap
10. Internprissättning

Inhemska arrangemang är endast rapporteringspliktiga enligt punkt ett till fem. För rapporteringsplikt enligt punkt ett till sju krävs även att en skatteförmån är den viktigaste fördelen eller en av de viktigaste fördelarna som en person rimligen kan förvänta sig av arrangemanget.

För inhemska arrangemang föreslås vidare ett undantag från rapporteringsplikt för arrangemang som är en direkt och förutsedd följd av skattelagstiftningen.

Rapporteringsplikten åvilar i första hand rådgivaren, d.v.s. den som utformar, marknadsför, tillhandahåller eller organiserar ett rapporteringspliktigt arrangemang. I vissa fall kommer rapporteringsskyldigheten att övervältras på användare, bland annat då rådgivare saknas. För det fall att rapporteringsskyldigheten inte fullföljs i rätt tid innehåller betänkandet förslag om sanktionsavgifter.

Begreppen arrangemang och skatteförmån

Förslaget talar om rapporteringspliktiga arrangemang. Någon definition av termen arrangemang tas inte in i förslaget men det uttalas att tröskeln för vad som anses som ett arrangemang är mycket låg och att begreppet är bredare och mer vagt än begreppet transaktion. Någon egentlig verkshöjd krävs inte.

Begreppet är mycket centralt eftersom förekomsten av ett arrangemang är grundläggande för att en rapporteringsplikt ska bli aktuell. Utifrån betänkandets förslag kan förbundet inte tolka begreppet på annat sätt än att i princip varje agerande som får effekt på skatteområdet kan vara ett arrangemang, oavsett om det är fråga om upprättande av en promemoria, ett muntligt råd eller att man vidtar vissa dispositioner inom ramen för en inkomstdeklaration. Begreppet arrangemang är därmed inte ett rekvisit som till någon del inskränker rapporteringsplikten.

För att arrangemanget ska vara rapporteringspliktigt krävs i vissa fall (punkt 1 till 7 ovan) att en skatteförmån är den viktigaste fördelen eller en av de viktigaste fördelarna som en person rimligen kan förvänta sig av arrangemanget. Skatteförmånen ska avse de skatter som omfattas av förslaget vilket innebär en avgränsning av antalet potentiella rapporteringar. Å andra

sidan kan förbundet konstatera att det inte finns någon nedre beloppsgräns för skatteförmånens storlek. Även arrangemang med en ringa skatteförmån riskerar därmed att omfattas av rapporteringsplikten. LRF anser att en beloppsgräns bör införas för att minska antalet rapporteringspliktiga arrangemang.

Kännetecknet ett – omvandling av inkomst

Enligt LRF är det särskilt kännetecknet ett, omvandling av en inkomst till en tillgång, till en gåva eller till en inkomst som beskattas lägre eller inte alls, som kommer träffa inhemska arrangemang. Förbundet kan konstatera att kännetecknet träffar en stor del av de arrangemang som idag vidtas som åtgärder i helt normal och för samhället önskvärd skatteplanering och som ur en allmän synpunkt inte har någon koppling till aggressiva skatteupplägg, vilka är de som det föreslagna regelsystemet framförallt vill stoppa.

Som kännetecknet är utformat omfattas bland annat utnyttjande av räntefördelningsreglerna för enskilda näringsidkare, eftersom dessa innebär att man omvandlar en normalt högre beskattad näringsinkomst till en lägre beskattad kapitalinkomst. Kännetecknet omfattar även utnyttjande av reglerna kring ersättningsfond, där en skattepliktig ersättning kan omvandlas till en tillgång. Likaså kan utnyttjande av koncernbidrag uppfylla kriterierna i kännetecknet. Även inom den rena privatsfären finns det åtskilliga situationer som potentiellt omfattas av kännetecknet. Att ett rotavdrag eller utgiftsräntor fördelas mellan makar för att erhålla maximal nytta är situationer som kan omfattas av kännetecknet.

Likaså kan det ifrågasättas om inte flera familjerättsliga dispositioner i samband med arvskiften, bodelningar m.m. kan komma att bli rapporteringspliktiga då man vid sådana situationer i princip alltid har med en skattemässig aspekt på genomförandet. Utredningen ger som exempel på ett arrangemang som faller in under kännetecknet en gåva av fastighet mot vederlag, d.v.s. tillämpning av den så kallade huvudsaklighetsprincipen.

En ytterligare situation där rapporteringsplikt kan föreligga är då dubbla avdrag på samma tillgång medges. Vi antar att person X äger en lantbruksfastighet i Sverige men har skatterättsligt hemvist i annat land. Detta gör att X är begränsat skattskyldig i Sverige. X gör värdeminskningssavdrag enligt svenska regler men skriver också av byggnaderna i hemlandet.

Listan på situationer som uppfyller kännetecknet ett kan med andra ord göras mycket lång och om Regeringen väljer att gå vidare med lagförslaget måste en grundlig analys göras om hur många arrangemang som kan tänkas omfattas av förslaget för att kunna utvärdera följderna av lagstiftningen. LRF förutsätter också att innebörden av begreppet arrangemang som kännetecknet utvecklas i den eventuella propositionen.

Dnr 2019/8298

2019-04-12

Kännetecken två – utnyttjande av underskott

Redan idag finns regler, exempelvis belopps- och koncernbidragsspärrarna, för att minska handeln med förlustbolag. Även om denna lagstiftning tillåter att ett underskott nyttjas i den nya ägarkonstellationen kan en rapporteringsplikt föreligga enligt kännetecken två. Detsamma gäller om det sker omstrukturering inom ramen för en befintlig koncernstruktur, där belopps- och koncernbidragsspärrarna överhuvudtaget inte blir tillämpliga.

AB A, som är ett vinstdrivande företag, förvärvar AB C. AB C har varit förlustbringande varför det finns ett gammalt underskott om 300 000 kr. AB C innehar dock ett hyreskontrakt i ett attraktivt läge. AB A förvärvar därför AB C för 500 000 kr, och avvecklar den förlustbringande verksamheten. Då beloppsspärren inte begränsar underskottet kan detta sedermera utnyttjas av AB A. Exemplet åskådliggör att även kännetecken två kommer medföra att arrangemang som varken kommer leda till åtgärder från Skatteverkets sida eller från lagstiftarens sida måste rapporteras.

Kännetecken tre-fem

LRF kommenterar inte särskilt dessa kännetecken, då de, som anges i betänkandet, i princip inte förekommer i Sverige. Mot denna bakgrund kan ifrågasättas om inhemska arrangemang ska omfattas av även dessa punkter.

Undantag vid direkt och förutsedd följd av skattelagstiftningen

För rent inhemska arrangemang föreslås ett generellt undantag från rapporteringsplikt när det är fråga om arrangemang som är en direkt och förutsedd följd av skattelagstiftningen. Ett viktigt skäl för denna reglering är att så långt som möjligt begränsa de administrativa kostnaderna genom att anpassa reglerna så att uppgifter inte behöver lämnas i onödan. Trots denna föresats kan konstateras att betänkandet i princip inte ger någon ledning för hur denna bestämmelse ska tolkas.

I betänkandet anges att avsikten är att reglerna inte ska träffa helt legitima skatteplaneringsarrangemang som är kända och vanligen förekommande. För att undantaget ska kunna göras gällande krävs att det inte är fråga om komplicerade arrangemang som utnyttjar olika delar av skattelagstiftningen på ett sätt som inte förutsätts. Betänkandet ger uttryck för att det är fråga om förfaranden som är välkända, accepterade och aldrig torde bli föremål för utredning från Skatteverkets sida.

Som förslaget är utformat är undantaget endast tillämpligt när det är fråga om arrangemang vars skattemässiga effekter är en direkt och förutsedd följd av skattelagstiftningen. LRF ställer sig tveksam till att undantaget endast knyter

Dnr 2019/8298

2019-04-12

an till skattelagstiftningen, utan förespråkar att undantaget ska utformas så att undantag från rapporteringsplikt föreligger om de skattemässiga effekterna av arrangemanget är en direkt och förutsedd följd av lagstiftningen, oavsett vilket rättsområde som berörs. En lagändring på exempelvis familjerättens område skulle kunna få skattemässiga effekter utan att det sker några förändringar i inkomstskattelagen. Rimligen bör en lagändring på ett annat rättsområde, som kan medföra skattemässiga konsekvenser, också omfattas av undantaget.

Varken allmän- eller specialmotiveringen ger någon större ledning för denna så viktiga portalparagraf som många gånger kommer att vara avgörande för om ett arrangemang är rapporteringspliktigt eller inte. Det är djupt olyckligt ur ett rättssäkerhetsperspektiv.

Förbundet förutsätter därför, om Regeringen väljer att gå vidare med lagstiftningen gällande inhemska arrangemang, att en kommande proposition ger större ledning för tolkningen. Det bör dock betänkas att även med tydligare skrivningar i förarbeten torde rekvisitet medföra ett stort mått av tolkningsutrymme om vad som ska inrymmas i begreppet.

Enligt LRF:s uppfattning torde det vara självklart att de lagreglerade skatteplaneringsinstrumenten för extra ordinära intäkter (ersättningsfond), företagssparande (skogskonto, skogsskadekonto, upphovsmannakonto, periodiseringsfond och expansionsfond), avskrivningar, (skogsavdrag och substansminskningsavdrag), utjämning inom koncerner (koncernbidrag) samt identifiering av kapitalinkomst (räntefördelning) omfattas av undantaget.

Notera dock att om en ersättningsfond används till att förvärva ersättnings-egendom utanför Sverige, vilket tillämplig lagstiftning ger möjlighet till förutsatt att egendomen är belägen inom EES-området, torde undantaget inte vara tillämpligt eftersom det då är fråga om ett gränsöverskridande arrangemang.

Även transaktioner som idag innebär att man exempelvis kombinerar underprisreglerna i 23 kapitlet respektive 53 kapitlet IL med reglerna om skattefrihet vid försäljning av näringsbetingade aktier måste anse vara sådana arrangemang som är en direkt och förutsedd följd av skattelagstiftningen.

Det torde även räcka med att lagstiftaren borde förutsett en viss följd av ett lagstiftningsärende, utan att detta uttryckligen anges i förarbetena.

Ytterligare en obesvarad fråga i betänkandet är huruvida man måste rapportera in arrangemang som är godkända av rättspraxis. Som framgår ovan anger betänkandet att det ska vara fråga om arrangemang som är välkända och accepterade och som aldrig skulle bli föremål för granskning från Skatteverkets sida. Detta talar för att arrangemang som blivit föremål för prövning och

Dnr 2019/8298

2019-04-12

godkänts av Högsta förvaltningsdomstolen inte behöver rapporteras, detta då Skatteverket rimligen inte har någon anledning att granska dessa arrangemang.

Typexempel på det är när en fastighet överlåts som gåva mot ett vederlag understigande överlåtelseårets taxeringsvärde. Detta arrangemang har vid flera gånger varit uppe för prövning och sedermera godkänts av Högsta förvaltningsdomstolen. Dock nämns detta arrangemang som ett exempel på ett arrangemang som faller in under kännetecknen ett.

Som skäl för att införa reglerna även för inhemska arrangemang anges i betänkandet att det är av vikt för Skatteverket att få information hur vanligt förekommande olika arrangemang är, vilket i sin tur talar för att även alla överlåtelser inom ramen för huvudsaklighetsprincipen ska rapporteras.

I en proposition måste denna fråga belysas och för det fall man kommer till slutsatsen att även enligt praxis godkända arrangemang ska rapporteras måste man noga utvärdera den administrativa börda som läggs på rådgivarna, vilket i slutändan kommer bäras av de skattskyldiga, och om det står i rimlig proportion till eventuella fördelar som man kan uppnå för det allmänna.

Tidpunkt för rapportering och sanktionsavgifter

Uppgifter om ett rapporteringspliktigt arrangemang ska ha kommit in till Skatteverket inom 30 dagar från dagen efter den dag då rådgivaren gjorde arrangemanget tillgängligt eller från det att det första steget i arrangemanget genomfördes, beroende på vad som inträffar först. Om uppgifter ska lämnas av en rådgivare som endast bidragit till att utforma, marknadsföra, tillhandahålla eller organisera ett rapporteringspliktigt arrangemang räknas tiden i stället från dagen efter att denne tillhandahöll sina tjänster avseende arrangemanget.

Försenad rapportering kommer enligt förslaget att sanktioneras med rapporteringsavgifter som kan komma att uppgå till betydande belopp. Det är därför av yttersta vikt att det inte råder någon som helst tvekan om ett arrangemang ska rapporteras eller inte och vid vilken tidpunkt rapporteringsskyldigheten inträffar. Som förslaget är utformat räknas tidpunkten från när rådgivaren har gjort arrangemanget tillgängligt. Några exempel som belyser tidpunkten eller någon närmare diskussion om denna så kritiska tidpunkt finns inte i betänkandet. Ett exempel från verkligheten får belysa den osäkerhet som tidpunktskravet medför.

Kunden X äger 100 % av aktierna i fåmansbolaget Affär AB. Han har fått ett erbjudande om att sälja samtliga aktier för ett belopp som medför att han får en större kapitalvinst. Kunden X anlitar en rådgivare och frågar om råd. Denne upprättar en promemoria och redogör för beskattningskonsekvenserna om han säljer aktierna direkt till köparen alternativt om han istället först bildar ett

Dnr 2019/8298

2019-04-12

NYAB och säljer aktierna till detta för sedan låta NYAB sälja aktierna i Affär AB till den externa köparen.

Har promemorian medfört att arrangemanget tillhandahållits? Har det betydelse om skatterådgivaren i promemorian endast schematiskt beskriver de två olika alternativen eller om rådgivaren istället gör konkreta beräkningar utifrån just kunden X:s specifika situation och utifrån just denna kunds K10-uppgifter? Eller anses arrangemanget ha tillhandahållits först när X har bestämt sig för vilket alternativ denne ska välja?

Skatter och avgifter får enligt legalitetsprincipen endast tas ut med uttryckligt stöd i lag. Det betyder att man måste kunna förutse konsekvenserna av ingångna rättshandlingar och att lika fall ska behandlas lika.

När det gäller straffliknande sanktioner får, i rättstillämpningen, denna princip särskild tyngd. Av artikel 6 om rättvis rättegång i Europakonventionen, som påverkat svensk domstolspraxis (jfr exempelvis RÅ 2000 ref 66), förutsätts att tillämpningen av sanktionsbestämmelser om skattetillägg sker nyanserat och inte alltför restriktivt. Samma krav måste, enligt LRF:s uppfattning, gälla tillämpningen av de nu föreslagna rapporteringsavgifterna. Det måste finnas en balans mellan mål och medel för att kraven på rättvis rättegång enligt artikel 6 ska vara uppfyllda.

Förslaget träffar en mycket vid grupp av personer, främst i form av rådgivare, men även enskilda skattskyldiga. Därtill kan konstateras att kännetecknen är väldigt oprecis utformade och detta gäller även det undantag som gäller för inhemska arrangemang.

Som exemplet ovan visar, finns det också en stor osäkerhet om vid vilken tidpunkt rapporteringsskyldigheten inträder. För samtliga punkter ger skrivningarna i betänkandet liten eller ingen ledning för tolkning av bestämmelserna. Grunderna för sanktionerna är därför alltför oklara och oprecisa. En tillämpning av sanktionerna blir därmed oförutsebar med betydande risk för att lika fall inte behandlas lika och att kraven på en nyanserad och inte alltför restriktiv bedömning inte kan upprätthållas. Enligt LRF:s bedömning uppfyller inte den föreslagna regleringen kraven enligt legalitetsprincipen och inte heller kraven på en rättvis rättegång enligt artikel 6 i Europakonventionen.

De föreslagna sanktionerna ska även bedömas med beaktande av proportionalitetsprincipen, d.v.s. det ska finnas en balans mellan mål och medel för att kraven på rättvis rättegång enligt artikel 6 ska vara uppfyllda. Bristen på proportionalitet kan ifrågasättas redan utifrån de föreslagna nivåerna på rapporteringsavgifterna då det som rapporteras i de flesta fall kommer att avse arrangemang som varken är intressanta för Skatteverket eller lagstiftaren. Som sanktionssystemet är utformat anser förbundet att förslaget generellt inte heller uppfyller de krav som krävs enligt proportionalitetsprincipen.

Dnr 2019/8298

2019-04-12

Om de föreslagna sanktionerna genomförs bör, enligt LRF, grunderna för dessa väsentligen förtydligas och det bör klargöras att bevisbördan för påförandet vilar på Skatteverket i kombination med ett strängare beviskrav. Rimligen ska gälla samma krav som för skattetillägg, d.v.s. det ska "klart framgå" att förutsättningen för påförande av sanktionsavgift är för handen.

Hur många kommer att omfattas av de föreslagna reglerna?

Enligt betänkandet kommer rapporteringsreglerna att träffa revisionsbyråer, advokatbyråer, rena skatterådgivningsbyråer, banker, redovisnings- och bokföringsbyråer samt andra aktörer som exempelvis försäkringsbolag. Till detta kommer personal i de koncerner som träffas av rådgivardefinitionen. Antalet rådgivarföretag uppskattas till 12 700.

Enligt LRF:s uppfattning är denna uppskattning alltför låg. Med en bred rådgivardefinition, en svårtolkad definition av begreppet arrangemang och svårtolkade kännetecken i kombination med höga sanktionsavgifter kan förbundet förmoda att de föreslagna rapporteringsreglerna kommer att omfatta väldigt många. Ett stort antal av dessa rådgivare ger sin rådgivning till nationellt verksamma småföretag som har små möjligheter till och liten nytta av aggressiv skatteplanering. Förbundets bedömning är därför att om även nationella transaktioner ska rapporteras kommer dessa att utgöra en mycket stor del av den totala rapporteringen och att denna del ur ett skatteundrandrandeperspektiv relativt sett är ganska obetydlig. Det torde vidare, som redan berörts, vara ganska självklart att den största andelen rapporter som lämnas in inte kommer leda till vare sig granskning eller ändrad lagstiftning.

En lagstiftning som även omfattar inhemska transaktioner innebär enligt LRF:s uppfattning att den övriga gruppen företag (utöver revisions- och advokatbyråer) som kommer att omfattas av rapporteringsskyldigheten vida överstiger de nivåer som diskuterats. Det är inte orimligt att anta att denna grupp av företag kan uppskattas till i princip summan av alla aktiva bokförings- och redovisningsbyråer med tillägg för bortåt 1–2 000 företag som i huvudsak är verksamma i andra branscher än bokföring/redovisning. Dock är det mycket rimligt att anta att dessa företag inte har lika många rapporteringspliktiga transaktioner som den första gruppen (advokatbyråer m.fl.).

I betänkandet anges att de kostnader som förslaget medför är av två slag, dels initiala kostnader som är av engångskaraktär, dels löpande kostnader. I en uppskattning av de löpande kostnaderna har utredningen antagit att fråga är om 110 000 rapporteringspliktiga arrangemang och att det för rapportering kommer att krävas två timmars arbete. Utfört av en jurist med en medelinkomst om 56 100 kr per månad beräknar utredningen att den löpande kostnaden uppgår till 150 miljoner kr.

Enligt LRF:s uppfattning måste man i konsekvensanalysen ta hänsyn till att kostnaderna för rapporteringsskyldigheten inte kommer stanna hos rådgivaren utan högst troligen övervältras på slutkunden och då till en kostnad som

Dnr 2019/8298

2019-04-12

motsvarar sedvanligt konsultarvode. Den löpande kostnaden för den skattskyldige kommer med andra ord att vara betydligt större.

Till detta kommer, som anförts i betänkandet, kostnader för att göra bedömningar av om ett arrangemang är rapporteringspliktigt eller inte, initiala kostnader för informations- och kunskapsuppbyggnad, kostnader för upprättande av rutiner och system inom företagen samt kostnader för att lagra information om upplägg/arrangemang de utformat eller hanterat.

Hur många rapporteringspliktiga transaktioner den rapporteringspliktige rådgivaren kommer att ha skiljer sig naturligtvis mycket från fall till fall, för vissa kommer det vara förhållandevis få, kanske uppåt 10 stycken per år medan för andra kommer antalet att vara betydligt högre, om det sedan är 20, 50 eller 100 stycken rapporteringspliktiga transaktioner går naturligtvis inte att idag avgöra.

Möjligen kommer antalet berörda rådgivare att minska med tiden, dels beroende på att tolkningen av rekvisiten i lagstiftningen kommer klargöras, dels beroende på att Skatteverket genom föreskrifter kommer undanta arrangemang från rapporteringsplikt. Det som motsäger detta är dock att skattesystemet är ett mycket dynamiskt system som kännetecknas av många förändringar. Med hänsyn till vissa rekvisit i lagtexten, bland annat ”direkt och förutsedd följd”, är det rimligt att anta att kommande förändringar i skattesystemet skapar nya tolkningsproblem. Detta talar för att det uppskattade antalet företag och antalet rapporteringspliktiga transaktioner/år kan vara ett uthålligt värde. Snarare kommer antalet rapporterade arrangemang, med hänsyn till de föreslagna beloppen för sanktionsavgifterna, under en övergångsperiod om cirka tre till fyra år att vara betydligt flera än det antagna beloppet om antalet rapporterade arrangemang.

LRF:s uppfattning är därför att man i konsekvensanalysen klart underskattar kostnaderna för det föreslagna systemet och utesluter inte att det hamnar på bortåt en halv miljard kr, varav merparten är hänförlig till det nationella systemet.

Till det kommer de ca 75 miljoner kr som i betänkandet knyts till fullgörandekostnaden för användare. Även denna kostnadsuppskattning är mycket osäker och mycket talar för att även den innebär en underskattning. Vidare medför förslaget uppskattade årliga kostnader för Skatteverket på 150-170 miljoner kr.

Finns det tillräckliga skäl för att införa reglerna på inhemska arrangemang?

En utgångspunkt i utredningsarbetet har varit att det finns ett betydande skattebortfall hänförligt till aggressiv skatteplanering. När det gäller gränsöverskridande arrangemang utgår betänkandet från att skattebortfallet på grund av aggressiv skatteplanering kan uppskattas till 4 procent av bolagsskatteintäkterna. Denna uppskattning kan ifrågasättas, eftersom hänsyn

inte tagits till de andra BEPS-åtgärder som redan genomförts och bortser från att Sverige i en global jämförelse har ett mycket väl utvecklat skattesystem etc.

Vad gäller rent inhemska arrangemang har man i betänkandet inte ansett sig kunna beräkna hur stort skattebortfall som de inhemska skatteuppläggen medför men bedömer, trots detta, att det förekommer ett betydande skattebortfall. Förbundet kan konstatera att något underlag som vederlägger ett sådant skattebortfall inte har tagits fram av utredningen. Inte heller har Skatteverket, såvitt känt, tagit fram något sådant underlag. Att det idag förekommer ett skattefel är naturligtvis riktigt, men hur stor del av detta som beror på felaktiga avdragsyrkanden och felaktigheter av misstagskaraktär jämfört med bortfall till följd av aggressiva skatteupplägg är på intet sätt klarlagt.

Såsom lagförlaget är utformat kan förbundet konstatera att utöver ett mindre antal aggressiva skatteupplägg kommer framförallt legitima skatteplaneringsåtgärder att omfattas av rapporteringsplikten. Med hänsyn till rätten att inte behöva belasta sig själv kan även konstateras att rapporteringsplikten aldrig kommer omfatta skattefusk/skatteundandragande i form av brottsliga handlingar.

Lagstiftaren och Skatteverket har redan idag stora möjligheter att få information om olika skatteupplägg genom upplysningar som lämnas i samband med inkomstdeklarationer, förhandsbeskedsavgöranden, domstolspraxis m.m. Det kan starkt ifrågasättas att det nu föreslagna regelsystemet på ett avgörande sätt skulle bidra med så mycket information att nyttan för det allmänna i förhållande till den administrativa bördan för de enskilda skulle vägas upp. Därför är avsaknaden av en analys och en diskussion om skattebortfallets storlek samt vilka aggressiva skatteupplägg som skulle kunnat stoppas med hjälp av det föreslagna regelsystemet en stor brist. Utan dessa analyser går det inte att pröva nyttan för det allmänna i förhållande till bördan/kostnaden för den enskilde.

Med en bred rådgivardefinition, en svårtolkad definition av begreppet arrangemang och svårtolkade känntecken i samband med höga sanktionsavgifter kan man inte annat en förmoda att de föreslagna rapporteringsreglerna kommer tillämpas av många. Ett stort antal av dessa rådgivare ger sin rådgivning till nationellt verksamma småföretag som har små möjligheter och nytta av aggressiv skatteplanering. Enligt LRF:s uppfattning är förekomsten av s.k. aggressiva skatteupplägg för småföretag idag mycket begränsad, och farhågan att det finns ett betydande skattebortfall hänförligt till dessa klart överskattad. Uttalandet från utredningen att "ökning av skatteintäkterna bedöms kraftigt överstiga de kostnader som förslagen kommer medföra för Skatteverket" anser förbundet inte ha någon koppling till verkligheten. Det faktum att jämförelsen inte sker gentemot den totala kostnaden visar återigen på att det finns allvarliga brister i

Dnr 2019/8298

2019-04-12

konsekvensanalysen. Realistiskt är ökningen av skatteintäkterna genom detta omfattande indirekt verkande rapporteringssystem så låg att det på intet sätt motiverar den ökning av kostnader för det svenska näringslivet som utredningens förslag om rapporteringsplikt för nationella transaktioner kommer att medföra.

Lagförslaget är också behäftat med ett stort antal brister ur rättssäkerhets-synvinkel med oklara och vaga rekvisit i kombination med mycket kännbara sanktionsavgifter.

Att Skatteverket till ledning för tillämpning av lagstiftningen kan utkomma med ställningstaganden samt att förslaget innehåller en möjlighet för nämnda myndighet att genom föreskrifter undanta inhemska arrangemang från rapporteringsplikt läker inte, enligt LRF, de rättssäkerhetsbrister som förslaget innehåller. Det är lagstiftningens ansvar att ge tydliga gränser för den yttre ramen i en lagregel, detta ska inte läggas över på en tillämpande myndighet. Enligt LRF:s bedömning uppfyller inte förslaget detta grundläggande krav.

Enligt LRF:s bestämda uppfattning bör därmed den nationella delen av förslaget inte genomföras. För det fall att man från lagstiftaren sida väljer att gå vidare med förslaget bör tillämpningsområdet begränsas. Enligt Skatteförenklingsutredningen uppgår det totala antalet enskilda näringsidkare till 753 000 och är därmed en mycket stor andel av företagen i Sverige. Merparten av dessa företag är små företag med liten, eller mycket liten, verksamhet. Denna företagargrupp bör, om nationella arrangemang omfattas, undantas från den nationella delen av förslaget.

Med vänliga hälsningar
Lantbrukarnas Riksförbund

Urban Rydin
Skatteansvarig